

6697 a 4522), ale jest nepřipustný z jiného důvodu. Dovolací rekurentka vytýkala v rekursu a vytýká v dovolacím rekursu t o l i k o, že prý nezákonným postupem exekučního soudu nebyl Zemský výběrčí úřad v Brně jako její zákonný zástupce ve věci obecní dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí o rozvrhovém roku vyrozuměn, nýbrž že byl jí z tohoto důvodu neprávem zřízen opatrovník k činu, čímž prý jí byla odňata možnost projednávat v řízení rozvrhovém (§ 477 čís. 4, po případe 5 a § 514 c. ř. s. a § 78 ex. ř.). Stěžovatelka netvrdila však a netvrdí, že napadeným rozvrhovým usnesením nebylo jí přikázáno z její knihovně zaznamenané pohledávky tolik, kolik při správném postupu řízení podle zákona mělo jí býti přikázáno, a vůbec se nezmiňuje o tom, jaký význam měla vytýkaná vada pro její hmotné zájmy. Okolnost ta, by totiž bylo tvrzeno a doličeno, že a jak je rekurent napadeným usnesením na svých právech hmotně poškozen, je však předpokladem přípustnosti rekursu i dovolacího rekursu, neboť podle ustálené judikatury a podle přirozené povahy věci lze přiznati jen věřiteli na jeho právech zkrácenému oprávnění, by mohl v odpor vzíti oprávněným prostředkem rozhodnutí nižšího soudu. Následkem toho nelze se vůbec obíratí otázkou, zda Zemský výběrčí úřad byl v tomto případě oprávněn stěžující si obec S. zastupovati a v jejím jméně opravné prostředky podávati, ani obsahem dovolacího rekursu, zejména tvrzenou zmatečností, poněvadž opravné stolice mohly by i k zmatečnosti hleděti jen, zvlá-
stě-li o ní u příležitosti opravného prostředku podle zákona přípustného (viz rozhodnutí čís. 51, 6471 sb. n. s.). Pro nedostatek uplatněného hmotného zájmu na rozhodnutích nižších soudů, jest dovolací rekurs nepřipustný a bylo jej odmítnouti (§ 526 c. ř. s., § 78 ex. ř.).

Čís. 13996.

Pokud nelze do povinného dílu dítěte po otci započísti hodnotu toho, co dítě obdrželo z pozůstalosti po matce, třebaže otec obdržel z matčiny pozůstalosti méně, než sám do ní dal.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1934, Rv II 933/32.)

Žalobkyně, dcera Matěje D-a, neobdržela nic z jeho pozůstalosti, ježto zůstavitel odstoupil za živa celý svůj nemovitý majetek druhé své dceři a jejímu manželu. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na nich, by jí vydali pozemky v ceně 8.450 Kč, majíc za to, že o tolik byla zkrácena na povinném dílu. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, ježto zkrácení žalobkyně na povinném dílu činilo 3.130 Kč, žalobkyně však obdržela z pozůstalosti po své zesnulé matce pozemek, jehož hodnota převyšuje 3.130 Kč. O d v o l a c í s o u d uznal žalované povinnými, by vydali žalobkyni část pozemků v hodnotě 3.930 Kč anebo jí 3.930 Kč zaplatili, ježto žalobkyně byla zkrácena o 3.930 Kč a nelze z povinného dílu odečísti hodnotu pozemku, jež žalobkyně obdržela z pozůstalosti matčiny.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaných.

Důvody:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně. Hodnota jmění Matěje D-a byla za účelem vyměření povinného dílu pro žalobkyni správně oceněna ve smyslu § 794 obč. zák. podle doby postupní smlouvy uzavřené se žalovanými. Pro výpočet povinného dílu správně nebylo přihlíženo k závazkům, které žalovaní smlouvou postupní převzali, neboť závazky tyto sice snižovaly by hodnotu daru jim poskytnutého, ale nemohou snižovati cenu jmění rozhodnou pro vypočtení povinného dílu, neboť závazky ty převzali přejímatelé teprve smlouvou postupní. Pokud jde o pozemek, který žalobkyně dostala z pozůstatlosti své matky, vyplývá z odevzdací listiny ze dne 20. února 1923 správnost úsudku odvolacího soudu, neboť dle této odevzdací listiny pozůstalý manžel Matěj D. se k dědictví po Marii D-ové přihlásil a byla mu pozůstalost vedle dětí odevzdána jednou čtvrtinou podle dědického narovnání, když ze svého vlastního jmění dal k účelu tohoto dědického narovnání svou ideální polovici pozemků v odevzdací listině uvedených. I když dle výpočtu odevzdací listiny obdržel z pozůstalosti méně, než sám do pozůstalosti dal, jde o dědické narovnání a nelze to, co z tohoto narovnání žalobkyně dle odevzdací listiny po matce obdržela, počítati jí jako jmění obdržené od otce. Odvolací soud vypočetl na základě provedeného zjištění, že žalobkyně je zkrácena na povinném dílu o 3.930 Kč, a ježto žalovaní byli jejím otcem za živa obdarováni, má nárok proti nim na doplnění povinného dílu (§ 765, 785, 794 a 951 obč. zák.), když cena daru, který žalovaní od otce obdrželi převyšuje částku, o kterou je její povinný díl zkrácen. Žalovaní ani netvrdili, tím méně prokázali a ze zjištěných skutečností nelze dovoditi, že darování, které od otce obdrželi, i když by se odečetly všechny závazky jimi při smlouvě s otcem převzaté, nepřevyšovalo částku, o kterou žalobkyně na svém povinném dílu je zkrácena.

Čís. 13997.

V rozvrhovém řízení jest zásadně předložiti listinný doklad, že zajištěná pohledávka z úvěru (ze zástavní záruky) jest po právu a způsobilá k uspokojení. Nevykázal-li se věřitel takovým listinným dokladem, není exekuční soudce povinen vyhledati listiny, prokazující pohledávku, ve sbírce listin nebo v jiných soudních spisech a není oprávněn opatřiti si po rozvrhovém roku před vydáním rozvrhového usnesení potřebná vysvětlení, by mohl rozhodnouti o oprávněnosti přihlášeného nároku, nýbrž má částku úvěrové hypoteky nevyčerpanou řádně doloženými nároky, není-li úvěrový poměr dosud ukončen, podle § 224 druhý odstavce ex. ř. uložit u soudu na úrok.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1934, R I 1353/34.)